

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 217.525 van 24 januari 2012
in de zaak A. 198.820/XIV-32.760**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Steven Hooyberghs
kantoor houdend te 2300 Turnhout
Kasteelstraat 6
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 13 januari 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 52.920 van 13 december 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 6539 van 14 februari 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweerder heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 december 2011 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerder, van Nederlandse nationaliteit, dient op 15 september 2009 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als burger van de Unie.

Op 6 mei 2010 beslist de burgemeester van de stad Geel tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Aan de verweerder wordt een bijkomende termijn van één maand gegeven om het dossier te vervolledigen.

De verweerder bezorgt op 28 mei 2010 bepaalde documenten aan de stad Geel, die het dossier vervolgens aan de dienst Vreemdelingenzaken overmaakt.

De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid neemt op 3 september 2010 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 oktober 2010 stelt de verweerder tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen verklaart het beroep gegrond en vernietigt de beslissing van 3 september 2010 met een arrest van 13 december 2010. Dit is het bestreden arrest.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. Met een brief van 28 november 2011 deelt de raadsman van de verweerder mee dat ten laste van de verweerder een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten is genomen en dat het huidige cassatieberoep daardoor “zonder voorwerp” zou zijn geworden.

Een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten doet het voorwerp van het huidige cassatieberoep, dat tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gericht, niet teniet. Evenmin blijkt dat het belang van de verzoekende partij bij het huidige cassatieberoep daardoor teloor is gegaan, vermits de aanvankelijk bestreden beslissing ook op het verblijfsrecht zelf betrekking had en bovendien niet blijkt dat het nieuwe bevel om het grondgebied te verlaten definitief is geworden.

V. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

5. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) en van artikel 51, § 2 en § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenbesluit) samen gelezen met artikel 149 van de Grondwet, artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet en de jurisdictionele motiveringsplicht.

Zij citeert de motivering van het bestreden arrest met betrekking tot de toepassing van artikel 51, § 2 en § 3 van het Vreemdelingenbesluit en voert in een eerste onderdeel aan dat de gemeente op 6 mei 2010 met toepassing van artikel 51, § 2, van het

Vreemdelingenbesluit een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten had genomen, dus bijna acht maanden na het indienen van de aanvraag, dat de gemeente na het indienen door de huidige verweerder van bijkomende stukken het dossier aan de dienst Vreemdelingenzaken heeft overgemaakt met het oog op een beslissing ten gronde en dat de vervalttermijn van vijf maanden, waarnaar in het bestreden arrest wordt verwezen, dan niet van toepassing is. Het kan de bevoegde staatssecretaris immers niet verweten worden dat hij geen beslissing binnen de vijf maanden heeft genomen, wanneer de gemeente hem het dossier pas na meer dan acht maanden overmaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft niet of slechts uiterst summier geantwoord op de nota met opmerkingen van de huidige verzoekende partij.

Te dezen had de gemeente door het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten en het vragen van bijkomende documenten aan de verweerder toepassing gemaakt van artikel 51, § 2, van het Vreemdelingenbesluit. Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, bevond de verweerder zich dus niet “in de andere gevallen dan deze bedoeld in § 1 en § 2”, waarnaar artikel 51, § 3, van het Vreemdelingenbesluit verwijst. De beslissingstermijn van vijf maanden vanaf de indiening van de aanvraag is derhalve volgens de verzoekende partij niet van toepassing.

De verzoekende partij doet nog gelden dat de interpretatie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onverzoenbaar met een coherente toepassing van artikel 51 is: indien de gemeente na drie maanden plus één maand voor het indienen van bijkomende stukken vaststelt dat het dossier volledig is en het aan de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid overmaakt, zou deze laatste ten hoogste over één maand beschikken om ten gronde te beslissen. In de huidige zaak waren reeds acht maanden verstreken sedert het indienen van de aanvraag en zou het in de in het bestreden arrest gevolgde hypothese onmogelijk zijn een beslissing te nemen, hetgeen niet de bedoeling van de regelgeving kan zijn. De vreemdeling zou hier zelf op kunnen inspelen door een onvolledig dossier in te dienen en het zo laat mogelijk te vervolledigen. Volgens de verzoekende partij stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte dat haar verweer geen steun in de redactie van artikel 51, § 3, van het Vreemdelingenbesluit vindt.

In een tweede onderdeel acht de verzoekende partij de interpretatie in het bestreden arrest absurd omdat de beslissing van de burgemeester volgens vaste rechtspraak

van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aan een termijn is gebonden. Het kan bezwaarlijk worden aanvaard dat de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, los van de houding van de gemeente, binnen de vijf maanden na het indienen van de aanvraag zou moeten oordelen, bij gebreke waaraan steeds een verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. De staatssecretaris zou verplicht zijn om een positieve beslissing te nemen indien de gemeente hem de aanvraag niet binnen de vijf maanden zou overmaken. Volgens de verzoekende partij zou dit in strijd met de bedoeling van de regelgevers zijn en een ongeoorloofde discriminatie tussen de situatie van de gemeente en die van de staatssecretaris teweegbrengen.

In een derde onderdeel stelt de verzoekende partij dat de motivering van het bestreden arrest niet enkel foutief is, maar als antwoord op haar nota met opmerkingen ook summier en onvoldoende is. Zij had in die nota immers verwezen naar de ongelijkheden en het gegeven dat zulks nooit de bedoeling van de regelgever kan geweest zijn, indien de hypothese zou worden gevolgd dat de staatssecretaris aan een vervaltermijn van vijf maanden zou zijn gebonden, ook wanneer de gemeente hem pas na vijf maanden het dossier zou overmaken. De rechter in vreemdelingenzaken vermeldt slechts “dat de stelling (...) dat de aanvrager hierbij misbruik zou kunnen maken van de termijnen en deze zo zou kunnen rekken, of dat de gemeente niet gebonden is aan een termijn en dat hierdoor de aanvraag pas voor het eerst na vijf maanden bij de gemachtigde van de staatssecretaris belandt, (...) hieraan geen afbreuk (kan) doen”. Er wordt echter niet gemotiveerd waarom het verweer van de huidige verzoekende partij geen afbreuk aan de visie van de rechter in vreemdelingenzaken kan doen. Dergelijke nietszeggende zinsnede voldoet volgens de verzoekende partij niet aan de motiveringsplicht die voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege geldt.

6. De verweerder geeft in de memorie van antwoord de inhoud van artikel 51 van het Vreemdelingenbesluit weer. Hij stelt dat de in artikel 51, § 3, van dat besluit voorziene termijn van vijf maanden inderdaad een vervaltermijn is en dat de aanvankelijk bestreden beslissing zelf vermeldt dat zij met toepassing van die bepaling is genomen. Die beslissing van 3 september 2010 is duidelijk buiten de termijn genomen, vermits de aanvraag van 15 september 2009 dateert. Daarom kon volgens de verweerder geen beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten worden genomen.

Artikel 51, § 2, van het Vreemdelingenbesluit is volgens de verweerder te dezen niet van toepassing. Wanneer de bevoegdheid van de gemeente uitgeput is, kan enkel de staatssecretaris nog een beslissing nemen en bijgevolg moest artikel 51, § 3 worden toegepast. Dit is conform de letter en de geest van de wet. Het gaat niet op te stellen dat, wanneer artikel 51, § 2 door de gemeente is toegepast, de staatssecretaris door geen termijn meer zou zijn gebonden. Artikel 51, § 1 en § 2 van het Vreemdelingenbesluit bepalen de gevallen waarbinnen het gemeentebestuur de bevoegdheid heeft om een beslissing te nemen, artikel 51, § 3 (“de andere gevallen”) bepaalt de gevallen waarbinnen de staatssecretaris de bevoegdheid heeft om een beslissing te nemen. Dat de gemeente erg lang zou hebben gewacht alvorens een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten aan de verweerder te betekenen, vormt een feitelijk gegeven dat niet het voorwerp van een cassatieberoep kan uitmaken en dat de verweerder alleszins niet kan worden aangerekend.

Volgens de verweerder heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook op correcte en duidelijke wijze gemotiveerd waarom de gemeente te dezen niet meer bevoegd was en artikel 52, § 3, van het Vreemdelingenbesluit bijgevolg moest worden toegepast. Die motivering is duidelijk en ondubbelzinnig. De verweerder besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk heeft aangegeven waarom hij de stelling van de huidige verzoekende partij niet heeft gevolgd en dat hij er niet toe was gehouden de motieven van zijn motieven weer te geven.

7. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekende partij niets wezenlijks toe.

Beoordeling

8.1. Artikel 51 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1. De gemeente kan het recht op verblijf erkennen in de gevallen vermeld onder :

1° artikel 50, § 2, 1°;

2° artikel 50, § 2, 2°;

3° artikel 50, § 2, 4°, voor zover het bewijs van de voldoende middelen van bestaan geleverd wordt door middel van een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering waarover de betrokkene in eigen hoofde beschikt;

4° artikel 50, § 2, 5°;

5° artikel 50, § 2, 6°, voor zover het gaat om een echtgenoot, een partner met een geregistreerd partnerschap gelijkwaardig met het huwelijk, of een bloedverwant in neergaande lijn jonger dan 21 jaar, en voor zover de bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewezen werd door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In dit geval wordt de betrokkene onmiddellijk in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving overeenkomstig bijlage 8. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document, vergezeld van de bewijzen bedoeld in artikel 50, § 2, zonder verwijl over aan de gemachtigde van de minister.

§ 2. Indien de burger van de Unie na afloop van drie maanden niet alle bewijsdocumenten bedoeld in artikel 50 heeft overgemaakt, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de burger van de Unie wordt meegedeeld dat hij beschikt over een bijkomende termijn van een maand om alsnog de vereiste documenten over te maken. Indien na afloop van deze bijkomende termijn nog steeds niet alle vereiste documenten werden overgemaakt, levert het gemeentebestuur een bevel om het grondgebied te verlaten af overeenkomstig het model van bijlage 20.

§ 3. In de andere gevallen dan deze bedoeld in § 1 en § 2, wordt de beslissing genomen door de gemachtigde van de minister, binnen de vijf maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn bepaald in het vorige lid geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, wordt de betrokkene in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving overeenkomstig bijlage 8. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt de burger van de Unie van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

§ 4. (...)”.

Artikel 51, § 1, van het Vreemdelingenbesluit heeft betrekking op de gevallen waarin de gemeente het recht op verblijf kan erkennen.

Artikel 51, § 2 regelt het geval waarin de gemeente het recht op verblijf zonder een bevel om het grondgebied te verlaten weigert, met name wanneer de betrokkene binnen een termijn van drie maanden niet alle vereiste documenten heeft overgemaakt. Indien de betrokkene na afloop van een bijkomende termijn van één maand nog niet alle documenten heeft overgemaakt, neemt de gemeente een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 51, § 3 bepaalt dat de minister (te dezen de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid) “in de andere gevallen dan deze bedoeld in § 1 en § 2” een beslissing neemt binnen de vijf maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag.

8.2. Te dezen heeft de gemeente eerst een beslissing genomen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, met de mededeling dat de betrokkene over een bijkomende termijn van een maand beschikt om alsnog de vereiste documenten over te maken.

Het gaat dus duidelijk om een toepassing van artikel 51, § 2, van het Vreemdelingenbesluit. De in § 3 voorziene vervaltermijn van vijf maanden voor de staatssecretaris om een beslissing te nemen is niet van toepassing, precies omdat het niet om ander geval dan bedoeld in § 2 gaat. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat de gemeente nadien geen eindbeslissing (weigering) heeft genomen: in dat geval zou immers geen beslissing van de staatssecretaris meer moeten volgen.

Artikel 51, § 3, van het Vreemdelingenbesluit is geschonden door in het bestreden arrest te stellen dat de in die bepaling voorziene vervaltermijn van vijf maanden wel van toepassing was, terwijl het te dezen om een in § 2 van dat artikel bedoeld geval gaat. De verzoekende partij merkt ook terecht op dat een andere interpretatie ertoe zou leiden dat een aanvrager door het indienen van een onvolledig dossier en het uitlokken van een maand verlenging om bijkomende stukken in te dienen zelf de beslissingstermijn van de minister tot minder dan een maand zou kunnen inkorten en dat de staatssecretaris ertoe verplicht zou zijn een verklaring van inschrijving af te geven indien een gemeente, die immers door geen termijn is gebonden, het dossier lang genoeg laat liggen.

Het enige middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de vernietiging van het bestreden arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 52.920 van 13 december 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig januari tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen